

POSTANOWIENIE

26 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 26 października 2023 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa K. K.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej [...] w W.

o uchylenie uchwały,

na skutek skargi kasacyjnej K. K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 27 stycznia 2021 r., VI ACa 199/19,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 257 (dwieście pięćdziesiąt siedem) zł - tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego - z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia odpisu niniejszego postanowienia powódce do dnia zapłaty.

[PG]

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 27 stycznia 2021 r. (sygn. akt VI ACa 199/19) pełnomocnik powódki K.K. oparł wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przesłance określonej przez art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o jej odrzucenie, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Pozwana wniosek o odrzucenie skargi kasacyjnej uzasadniała wątpliwością co do prawidłowości wskazanej w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia wyrażonej kwotą przekraczającą kwotę 50 000 zł. Podana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia była jednak zgodna z podaną w pozwie wartością przedmiotu sporu, a następnie w apelacji wartością przedmiotu zaskarżenia. Nie było więc podstaw, aby dopiero na etapie postępowania kasacyjnego weryfikować podaną w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia odpowiadającą wartości przedmiotu sporu podaną przez powódkę w pozwie, a następnie wskazanej w jej apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia.

Odnosząc się do powołanej przez stronę skarżącą przesłanki „przedsądu” należy wskazać, że skonkretyzowała ją ona poprzez sformułowanie dwóch zagadnień polegających na konieczności ustalenia przez Sąd Najwyższy: „Czy

uchwała wspólnoty mieszkaniowej ustalająca wysokość zaliczki na fundusz remontowy niepoprzedzona uchwaleniem szczegółowego zakresu planowanych robót oraz sporządzeniem kosztorysu inwestorskiego narusza zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością (art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali)?” oraz „Czy uchwała wspólnoty mieszkaniowej upoważniająca zarząd do wyboru oferentów oraz zawarcia umowy z wybranym wykonawcą na roboty remontowe przeprowadzane na części wspólnej nieruchomości, a po ich wykonaniu (post factum) ustanawiająca wymóg uzyskania zgody wspólnoty mieszkaniowej w formie uchwały na te, przeprowadzone już, remonty narusza zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością (art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali)?”. Celem wykazania doniosłości tych zagadnień skarżąca zaprezentowała zwięzłe rozważania zasadniczo odnoszące się do interpretacji sformułowania „naruszenie zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością”, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy z 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tekst jedn. Dz.U. z 2021 r., poz. 1048), w kontekście którego zwróciła również uwagę na stanowisko wyrażone przez Sądy pierwszej i drugiej instancji w przedmiotowej sprawie.

Odnosząc się do powołanej przez skarżącą przesłanki „istotnego zagadnienia prawnego” należy stwierdzić, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że za takie zagadnienie, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, tj. dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, IC BSN 2009, nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Wymóg przedstawienia zagadnienia w sposób ogólny i abstrakcyjny sprowadza się do tego, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu. Z tej przyczyny przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z powołaniem się na

występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W rachubę wchodzi więc nie tylko określona staranność i nakład pracy w zredagowaniu zagadnienia, ale przede wszystkim o jurydyczne przedstawienie analizy stanu prawnego, orzecznictwa i wynikającego z tego problemu prawnego o takiej wadze, który może być uznany za istotne zagadnienie prawne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 listopada 2007 r., II PK 159/07, niepubl.). Podstawowym, bowiem, celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Konfrontując zaprezentowane przez skarżącą rozważania, celem wykazania powołanej przesłanki przedsądu z wymogami stawianymi jej w orzecznictwie Sądu Najwyższego, należy stwierdzić, że wymaganiom tym powódka nie sprostała. Brak bowiem konkretnego pogłębionego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania przez ten Sąd. Kwestie zaprezentowane przez skarżącą nie można, zaś, uznać za istotne w takim stopniu, by uzasadniało to ingerencję Sądu Najwyższego. Wątpliwości te nie wykraczają, bowiem, poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym związanym ze stosowaniem prawa i dałaby się usunąć przy zastosowaniu dostępnych reguł interpretacyjnych. Należy również zwrócić uwagę na tę okoliczność, że rekomendowane Sądowi Najwyższemu zagadnienie prawne nie powinno mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia. Tymczasem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej sformułowane przez skarżącą w rzeczywistości zmierza do wyjaśnienia wątpliwości istotnych jedynie dla skarżącej mając zarazem charakter incydentalny. W konsekwencji należało przyjąć, że powołana przez skarżącą przesłanka art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie została wykazana.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego - na stosowany wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną - orzeczono na podstawie art. 98 § 1, § 1¹, § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

(M.M.)

[ał]